

6. zastavení – Radniční ulice (1)

ULICE

Na Radniční ulici byly stavěny nejhonosnější domy, které v minulosti obývali privilegovaní občané města. Na původních středověkých parcelách, místy se zachovalými pozdně gotickými sklepy (dnes pod chodníkem ulice), stojí objekty, jejichž historie sahá do 16. století a kde jsou ke zhlédnutí i vzácné fragmenty bohaté renesančních výzdoby. Byla to ulice právovárečných domů, kde žili převážně písaři, purkmistrové, knížecí radové, vrchní hejtman, lékárníci a další.

Tato ulice byla koncem 20. století dokladem opouštěného, zchátralého středu města. Už koncem 19. století měl bohatý občan jinou představu o luxusním bydlení. Otevření středu města ulicí Opavskou a rozvoj výstavby rodinných domů postupně odvedl zájemce o bydlení do nových lokalit. Vyrostly celé nové čtvrtě domů, domků i vil v zahradách. Střed města již tehdy začal odumírat. Mnoho domů bylo po druhé světové válce opuštěno, zdevastováno i zbouráno. Obchodní činnosti v přízemích domů byly ukončeny. Přízemní obchodní prostory byly převážně prázdné. Původní velkorysé dispozice bytů v patrech byly přerozděleny na menší byty, které nevyhovovaly požadavkům na bydlení.

Radniční ulice je ulicí nejvíce zasaženou regulačními snahami minulosti. V 19. století byl tlak magistrátu města na vlastníky domů, aby uvolnili Radniční ulici od loubí domů, která byla postupně s rekonstrukcemi jednotlivých objektů ubourávána a to až do konce 19. století. Tehdy snesením posledního domu s loubím se celá ulice otevřela do svého dnešního rozměru. Že by předpovídali tehdejší radní budoucí nároky na parkování? Dnes je Radniční ulice opět přehlídkou reprezentativních budov. Nemalé investice města, vlastníků, dotací státu a zdrojů z Evropské unie jí opět vrátily její tvář. Při závodech Ecce Homo, které jsou nejstaršími automobilovými závody do vrchu, zaplňují tento prostor nádherné staré automobily s jezdci v dobových kostýmech.

LÉKÁRNA

Dům Radniční ulice číslo 2 má v knihách dokladovanou historii až k roku 1595, kdy prvním známým majitelem tohoto domu byl uveden Tomáš Folgman. V roce 1620 byl právovárečný dům prodán s ostatním majetkem knížecímu úředníkovi a později šternberskému rychtáři Adamu Hupaufovi.

V roce 1789 dům koupil lékárník Johann Nepomucenus Altmann, kterým zde počíná dlouhá lékárnická tradice.

V roce 1804 krátce před smrtí lékárník Altmann prodal dům i s právem apotéky za 12 500 florénů lékárníku Josefu Gottlichovi. V roce 1808 dům se zařízenou lékárnou opět změnil majitele, kterým se stal lékárník Josef Foukal. V roce 1824 přešel na jeho vnuka Viléma Arnošta Nohu. Dalším lékárníkem byl Andrea Sax. Po jeho smrti vedl lékárnou „U černého orla“ Eduard Suchomel.

Léčení při infekcích, které ohrožovaly město, bylo problematické. K prevenci a léčení například cholery byl 1. října 1831 vydán dekret, který stanovil povšechné předpisy, ale nestanovil léky. A tak si lékaři pomáhali mezi sebou radami a zkušenostmi.

Mezi léky se nejčastěji vyskytuje kafr, líh, éter, chlór, někdy tabákový extrakt nebo kouř. K desinfekci používali kromě tabáku šalvěj, mátu pepnou, ale i chloroformové a chloridově ostře páchnoucí přípravky, které se dnes používají nejvš ve veterinárním lékařství.